

No és seriós. No és raonable

No sembla ni justificat ni explicable que el senyor secretari de les Corts valencianes negue l'accés a una informació tan elemental com les actes on es reflecteix l'assistència dels diputats a les sessions parlamentàries. Més inexplicable encara és que al Parlament de Catalunya aquesta assistència siga tan incerta que no quede reflectida en cap acta o document. Tot fa pensar que, tant un parlament com l'altre, són tan conscients de la pròpia irresponsabilitat institucional, i tenen tan clara la manca de responsabilitat d'una bona part del seus membres, que els fa vergonya el simple fet d'acceptar-ho, i que una informació així arribe a coneixement públic.

És normal que un diputat tinga un sou digne, i que tinga cobertes les despeses —viatges o dietes— de la seua funció. No és normal que les seves remuneracions es veguen substancialment augmentades, com a les Corts valencianes, amb una suma considerable per a hipotètiques, i quasi impossibles, "despeses de representació". Més incomprensibles encara

són conceptes com "despeses" sense especificar, o "indemnització" (¿de què?), que cobren, i no simbòlicament, els membres del Parlament de Catalunya. Si realment els senyors diputats portaren a terme una activitat parlamentària tan intensa i prolífica que justificara aquestes despeses i ingressos, no hi hauria res a dir. La realitat, però, és més aviat el contrari. Una proporció dels diputats, no cal dir-ho, és mínimament seriosa i justifica el sou que cobra: almenys, assisteixen regularment a plens i comissions. Una altra part, ben important, hi assisteix ben poc: quan tenen ganes, quan el seu partit els necessita per a una votació important, o quan no tenen altra cosa a fer. Però cobren igual. No és seriós, i no hauria de ser permisible. Si a tants senyors diputats els interessa tan poc el Parlament que ni tan sols hi participen amb la seua simple presència corporal, ¿per què són diputats? ¿Quin respecte pot inspirar el seu absentisme, la seua inhibició (excepte per a cobrar sous i complements) i el seu desinterès? I, cosa molt més greu, ¿quin respecte pot inspirar la institució parlamentària, quan s'aproven lleis amb un 25 % d'assistència? No és seriós, senyors diputats, i no mereixen vostès cap respecte. No és seriós cobrar per no fer res (almenys al Parlament Balear només cobren per assistència), i no és tolerable tanta irresponsabilitat. I el fet que altres Parlaments, començant per l'espanyol, patesquen del mateix mal, no pot servir d'excusa o d'eximent.

El nomenament de Felipe Guardiola com a president de la comissió que ha d'investigar el tràfic d'influències, no és un nomenament raonable. Ni és del tot comprensible —si no és que hi ha raons ocultes— que Joan Lerma haja insistit

EL TEMPS

personalment en aquest nomenament, quan tenia altres noms menys discutits i menys conflictius per a la presidència d'aquesta comissió. EL TEMPS ha informat

extensament, com és el seu deure, sobre les activitats professionals d'una figura pública, en aquest cas Felipe Guardiola, activitats reals i que no es pot ni ocultar ni desmentir. Activitats legals, d'altra banda: no és il.legal que un despatx d'advocats utilitze les informacions de què disposa (encara que procedesquen de determinades relacions i contactes personals) a fi d'assessorar millor els seus clients. Ni és il.legal que el president del grup parlamentari socialista a les Corts valencianes tinga com a clients alguns dels empresaris més importants i significatius del país. És normal també, donades les circumstàncies, que Felipe Guardiola haja fet un paper de pont i de canal de contacte entre el president Lerma i uns determinats sectors de l'empresariat valencià. Tot això pot ser delicat, pot ser font de dubtes i de vacil.lacions entre l'interès públic i el privat, però és un fet comprensible, en el context polític i econòmic del país.

Ja no és tan comprensible que precisament la persona que ha fet aquest paper, i que exerceix amb tant d'èxit aquesta activitat professional, haja estat designada, precisament, responsable del control de les desviacions i conflictes, que aquest tipus d'activitats pot generar. Que el president Lerma, sabent com sap tot això, haja insistit en el nomenament de Felipe Guardiola, entra ja, més que en el camp de les decisions poc raonables, en el terreny dels insondables i misteriosos dissenys del secretari general del PSOE valencià.